



De kerk op mijn herinneringsfeest, 23 mei 1830-1880

<https://hdl.handle.net/1874/234759>

Br. 1880, IV, 28.
mm 11115

DE KERK.

OP MIJN

HERINNERINGSFEEST,

23 Mei 1830—1880

DOOR

B. TER HAAR.





DE KERK.



Wel had ik, gedurende de laatste weken, meer dan ooit in het verledene geleefd, en stond het mij in volle klaarheid voor den geest, hoe ik, vóór vijftig jaren, op 23 Mei 1830, in de vriendelijke dorpskerk van *Eemnes-Binnendijks* de Evangeliebediening had mogen aanvaarden. Maar de tijd der ruste, die reeds voor mij was ingegaan, en, hoewel niet in werkeloosheid doorgebracht, toch aan mijn openbaar werkzaam leven een einde gemaakt had; de toestand der kerk, waaraan ik mijne beste gaven en krachten heb gewijd, welke, steeds bedenkelijker van aard, den anders helderen avond mijns levens met een somber floers overwolkt; de machteloosheid, waarmede ik mij geslagen voelde om voor eene gemeente op te treden — dit alles was eerder geschikt om mij tot treurigheid dan tot blijdschap te stemmen, en had mij geheel verzoend met de gedachte, dat deze altijd voor mij heuglijke en gedenkwaardige gebeurtenis enkel door mij in de afzondering der eenzaamheid zou worden herdacht, en voor anderen stil en onopgemerkt zou voorbijgaan. Hierin had ik mij bedrogen. De openbaarheid, buiten mijne berekening, door enkele bladen aan deze herinnering gegeven, heeft tengevolge gehad, dat ik op dien dag en de eerstvolgende dagen zoo vele en treffende bewijzen van waardeering, gehechtheid en belangstelling van voormalige ambtgenooten, van oud-leerlingen, overal

in den lande verspreid, van katechezanten en doopelingen, van bloedverwanten, vrienden en bekenden heb ontvangen, dat dit, zelfs bij eene plechtige en openlijke gedachtenisviering, mijne verwachting verre zou overtroffen hebben. Dit, vereenigd met de overvloedige betooning der kinderlijke liefde, heeft den dag, dien ik met zeker opzien had zien naderen, tot een der schoonste en gelukkigste dagen mijns ouderdoms gestempeld, waarop ik met een diep bewogen gemoed vond te herdenken, hoe menige, rijke en ongedachte verkwikking mij op den afgelegden levensweg als bij verrassing was toegevoegd, voor hoeveel goeds ik op dit feest en bij den terugblik in het verledene God en menschen had te danken. — Niet in staat zoovelen, als mij van hunne deelneming deden blijken, schriftelijk te beantwoorden of ook een deel hunner, als teeken der erkentelijkheid, de broederhand te komen drukken, besloot ik hun nevensgaand gedicht (niet in den handel opgenomen) aan te bieden, in de stille hoop, dat de daarin aangeslagen toon in veler hart een weêrklank vinde en als eene wekstem gelde, nog het uiterste te beproeven om, zoo mogelijk, de geheele samenstorting en uiteenspatting van het waggelende gebouw der Kerk te helpen verhoeden.

Velp, 30 Mei 1880.

B. T. H.

DE KERK.

OP MIJN

HERINNERINGSFEEST,

23 Mei 1830—1880.



De dag van 't gouden Feest! — ook dien nog zag ik rijzen!

Wat rest er thans voor de aarde-meer,

Eer zich mijn loopbaan sluit, wat ik van God begeer'?

Wat zegeningen Gods! wat stroom van gunstbewijzen!

Mijn ziele, loof den Heer!

'k Begroet u, diep geroerd, gedenkdag van Gods trouwe!

Maar, treedt het beeld mij voor den geest

Van wat de Kerk, die ik zóo lief had, is geweest —

Dan wordt ge voor mijn ziel een stille dag van rouwe,

Mijn Vijftigjarig Feest!

Dáar stond ze, omstraald van 't licht der schoonste jonglingsdroomen,

Gevestigd op der eeuwen rots!

Voor haar te leven was mijn zaalge vreugde en trots;

En 'k zag in 't blij verschiet het Godsrijk heerlijk komen,

Ik, medearbeider Gods!

En thans? — Die kerk, die toen nog de eerste scheen van allen,

Die toen haar geveltrans en boog

Met breeder vleuglenspan steeds fierder hief omhoog --

Zie ik uiteengerukt, gereed in puin te vallen,

Met mijn halvescheemrend oog,

De tweedracht triomfeert, verscheurt de laatste banden,

En plant haar vaan van oord tot oord;

Steeds driester zet zij 't werk der kerkverwoesting voort,

En rukt elk steunsel om, wat nog de kranke wanden

Van d' ouden tempel schoort.

'k Zie haar op 't diepst verneêrd, ten spot van wie haar haten;

De liefde kwijnt, de hoop vlucht heen;

De godsdienst sterft bij wie geheel 't geloof verdween,

Die met een kouden lach de kerk, die zij verlaten

Nog wreed op 't harte treên.

Den man van smarte bleef nog slechts zijn krans van doornen;
 Verduisterd is zijn stralenkrans;
 'k Zag zon bij zon om 't hoofd verbleeken in haar glans;
 Spreek tot den zondaar van een Redder van verloornen! —
 Ach, wie gelooft u thans?

Gij zelf, o eeuwig God, Gij bron van licht, van leven!
 Naar wien de ziele smacht en dorst;
 Gij, eenge toevlucht voor wie menschlijk lijden torscht!
 Wat wordt Ge? Een nevelbeeld, dat deinzend weg gaat zweven
 En sterft in 's menschen borst!

o Moeders! die zóo teêr uw zuigling houdt omvangen,
 Die u zoetlachend vleemt en koost;
 Wat zal de toekomst zijn van 't pasgeboren kroost?
 o Menschheid, die dáar strijdt met tranen op de wangen,
 Wat wordt gij arm in troost!

Brengt gij hier redding aan, die, schittrend door uw gaven,
 Der Vaadren wijsheid hangt ten toon,
 En 't borstbeeld van CALVIJN siert met een lauwerkroon,
 Maar 't lang vernolmde lijk weêr uit den grond wilt graven,
 En 't opbeurt op een troon?

Ach! waar gij heeling spelt, dáar oopenen zich de scheuren
 Te wijder; dieper gaapt de wond,
 En verder splijt de kloof in d'opgebarsten grond!
 Gij bant den twist niet uit door dichtgeschroefde deuren,
 Maar strooit nieuw twistvuur rond!

Ontwaakt, gij die daar slaapt! zoo nog één vonk bleef gloren
 Van 't vroom gevoel, dat ge eens bezat.
 Bedenkt dat gij, ook gij, die kerk hebt liefgehad!
 En, hoe 't u rustiger en zaalger was te voren,
 Toen ge in die kerk nog badd!

Waar 't water van den doop u is op 't hoofd gedropen;
 Waar gij, door 't levenwekkend woord
 Tot liefde en tot geloof en godsvrucht aangespoord,
 Zóo menigmaal in 't hart — nog voor dien invloed open —
 Gods stemme hebt gehoord!

Waar gij uw Heiland aan het kruishout zaagt gehangen,
 Verkondigend zijn liefdedood,
 Bij 't plengen van den wijn en 't breken van het brood;
 Waar gij, gedragen op de vleuglen der gezangen,
 Soms hemelvreugd genoot!

En gij, die nog altijd haar liefhebt, voegt u zamen!

Sluit uw geledren dicht ineen!

Blaast elke vlaswiek aan, die half verglommen scheen!

Vraagt niet, bij 't doodsgevaar, naar dorre stelselnamen!

Meer eendracht redt alleen!

Zou redding mogelijk zijn? Stilhopend blij ik wachten,

Of 't oog een lichtstraal scheemren ziet?

Dit troost me: „Al springt de vorm, de kerk is 't Godsrijk niet!”

Of: „Later zingt de kerk, met weêr verjongde krachten,

Nog haar verrijsnislied!”

Of moet, ras na mijn dood, de laatste pijler zinken —

O, sterve ik daarvan onbewust,

Door u, mijn Kindren, voor het laatst vaarwel gekust!

Dan fluistert ge op mijn graf — schoon dáar een traan moog' blinken —

„Goddank, dat hij nu rust!”

Velp, 23 Mei 1880.

B. TER HAAR.